

imidlertid ikke holdt dette Standpunkt, den højtærede Finansminister har staaet overfor Ønsker fra Tinget, overfor Kræfter, som ere mig ubekendte naturligvis, paa anden Maade vel ogsaa, men i alt Fald den højtærede Finansminister har staaet overfor Opfordringer til dog at gøre noget. Og da han saa talte forleden Dag, fik vi at vide, at vi straks skulde i Gang med Jernbanetaksterne. Den højtærede Finansminister havde ikke tænkt sig dette, da han holdt sin første Tale; deri tror jeg, at han vil give mig Ret. Der var paa det Tidspunkt fremkommet Meddelelser gennem Pressen om, at man ikke tænkte sig det i Aar. Og den højtærede Trafikminister sagde forleden, at han havde ikke tænkt paa Forhøjelse af Jernbanetaksterne, men naar Tinget saa gerne vilde have det, saa skulde de faa den Fornøjelse. Der er altsaa paa dette Punkt allerede foregaaet en betydelig Svingning i Regeringens og den højtærede Finansministers Holdning. Den højtærede Finansminister forklarede imidlertid dette med, at Jernbanetaksternes Stigning kunde passe ind i en hvilken som helst Finansplan. Jeg tilstaar, at dette undrede mig noget, thi da jeg hørte denne Bemærkning fra den højtærede Finansminister, havde han umiddelbart i Forvejen holdt en meget kraftig Tale mod den indirekte Beskatningsform, mod Forbrugsskat-terne, og hvad dermed staar i Forbindelse. Nu kan jeg ikke se andet, end at en Forhøjelse af Jernbanetaksterne virker netop som en indirekte Beskatning og virker i Virkeligheden ogsaa som Forbrugsskat. Den højtærede Finansminister — ja, jeg tror ikke, jeg kan sige det om den højtærede Finansminister, men om adskillige andre ærede Medlemmer — vil dertil sige: Nej, det er det jo slet ikke, for hvad er en Forhøjelse af Jernbanetaksterne? Det er kun dette, at vi bringe de Penge, som vi have anbragt i Jernbanerne, til at forrente sig, og det er slet ikke Skatter, det er noget helt andet end Skatter. Jeg er nu ikke vis paa, at den højtærede Finansminister vil sige det til mig, for samme Dag, som han holdt den Tale, jeg nævnedes før, omtalte han disse Takster paa en anden Maade. Da vendte han sig til den daværende Finansminister og sagde, at denne havde sagt, at han ikke vilde forhøje Skatterne, og saa svarede den nuværende Finansminister dertil: Jeg gaar ud fra, at Finansministeren dermed ogsaa tænker paa det, man kalder Jernbaneskatter og Postskatter. Men hvad enten man nu vil sige det ene eller det andet derom, kan jeg i alt Fald ikke

se, med hvilken Ret man kan fremføre hele denne Betragtning om, at her kun er Tale om Forrentning; for det er dog kun en Talemaade. Naturligvis kan man sige, at vi have anbragt de Penge, og at det kan være rart at se Renter af dem o. s. v., men hvorfor skal dette gælde for Jernbanerne mere end paa saa mange andre Omraader? Det lader ikke til, at den højtærede Regering ønsker at gøre det samme Synspunkt gældende overfor Postvæsenet. Den højtærede Indenrigsminister forvarede sig i alt Fald i Lørdags meget bestemt derimod med en Iver, som for Resten var en lille Smule overflødig, thi af de forskellige Anstalter, vi have i saa Henseende, er Postvæsenet netop den eneste, der forrenter sig. Den højtærede Indenrigsminister oplyste i samme Tale, at der efter hans Beregning var anbragt en Kapital af 6 Mill. Kr. deri — man kan bestride Tallet, men det var det, han gik ud fra —, og der var et Overskud, som han regnede til 800,000 Kr. Nu er 800,000 Kr. som Forrentning af 6 Mill. Kr. saadant noget som 12 Procent, saa det er ikke helt daarlige Renter. Det var imidlertid utvivlsomt en ganske øjeblikkelig og tilfældig Fejltagelse af den højtærede Indenrigsminister. Det, som interesserede mig i hans Udtalelser, det, jeg lagde Mærke til, var dette, at han forvarede sig imod, at man skulde kunne kræve, at Postvæsenet forrentede de Aktiver, der vare anbragte deri. Paa lignende Vis staar man overfor Telegraf- og Telefonvæsenet; de forrente sig ikke. Hvorfor skulle de ikke det, hvis Jernbanerne skulle det? Der er ogsaa Havnevæsenet; heller ikke det forrenter sig. Man kan stille den samme Fordring med ganske den samme Ret som for Jernbanernes Vedkommende paa adskillige andre Omraader. For Kommunernes Vedkommende kunde man i Virkeligheden akkurat lige saa godt gaa hen og sige, at vore Landeveje skulde forrente sig, baade dække det Beløb, som medgaar til Vedligeholdelsesomkostninger, og forrente de meget store Summer, der i Tidens Løb ere anbragte i Landevejene. Det hele er i saa Henseende en ren Formalitet; enten Beløbet, der kommer ind som Overskud for Statsbanerne, opføres under Rente af Statens Aktiver eller under Skatterubrikkerne i Finansloven, saa er den praktiske Kendsgerning den samme, nemlig den, at Befolkningen ad den indirekte Beskatnings Vej kommer til at paatage sig forøgede Byrder og betale flere Penge ind i Statskassen, naar Taksterne blive forhøjede. Hvis dette for Resten ikke fører til, at det bliver en